

отдръпнаха въ небето, по-рѣдки и побледи. Въ свѣтлата тишина глухо бучеше малкиятъ водопадъ, дето нѣвга сж водени на водопой жребцитѣ на хана. И единъ безкраенъ часъ повисна въ вселената, страненъ часъ, когато се чува звездниятъ шумъ и потайниятъ пулсъ на земята.

Изведнажъ, долу въ полето, изви войнишка тржба: дружината, която бѣше на лагеръ, се викаше на вечерна провѣрка. Невидими въ мъглявата далечина, строяха се редици, проточиха се команди, гръмна глухо и могъщо „Отче нашъ“. Настрѣхнали въ далеченъ споменъ, призрачните скали отѣекнаха многогласния зовъ, както нѣкога езическите молитви на Омортаговитѣ воини. И надъ всички, обвить въ своята неразгадана усмивка, съ издигната властно ржка, Конникътъ благославяше тържествено гласа на племето, който се възъемаше, сдържанъ и страхотенъ, единъ и сжщъ, презъ хиляди години.

